

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-596/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu toga suda Goranu Jokiću, u pravnoj stvari tužitelja Berislava Jančikića, OIB: 83513343195 iz Belišća, Matije Gupca 54, zastupanog po punomoćnici Saši Pufler, odvjetnici iz Osijeka, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, zastupana po punomoćnici Anamariji Udiljak odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne rasprave održane 6. srpnja 2026., u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnice tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika Ivana Uranjeka, odvjetnika iz Valpova, odlukom objavljenom 23. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su nišetne i bez učinka odredbe Ugovora o kreditu, broj kreditne partije 9011981371, sklopljenog između tužitelja Berislava Jančikića i tuženika Privredne banke Zagreb d.d. kojim je tužitelju na raspolaganje stavljen iznos od 12.000,00 HRK s rokom otplate od 12 mjeseci, a koje odredbe se odnose na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

II. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., isplatiti tužitelju Berislavu Jančikiću, iznos od 39,82 EUR (trideset devet eura i osamdeset i dva centa) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. studenog 2006. do isplate, koje do 31. srpnja. 2008. godine teku po stopi od 15 %, a od 1. kolovoza 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, a od 1. siječnja 2023. godine pa do 31. prosinca 2023. godine po stopi zateznih kamata

koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 1. siječnja 2024. godine sve do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se da tuženik Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50 naknadi tužitelju Berislavu Jančikiću, OIB: 83513343195 iz Belišća, Matije Gupca 54 troškove parničnog postupka u iznosu od 238,66 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 23. srpnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovome sudu 8. travnja 2026. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi u bitnom navodi da je u svojstvu korisnika kredita sa tuženikom, kao kreditorom, sklopio Ugovor o kreditu br. 9011981371, dalje u tekstu: Ugovor te da mu je po tom Ugovoru isplaćen brzi gotovinski kredit u iznosu od 12.000,00 kuna dana 30. rujna 2006.. Predmetnim Ugovorom ugovorena je naknada za obradu kreditnog zahtijeva, koja je prema dokumentaciji koju je tuženik dostavio tužitelju, a koju je tužitelj priložio uz tužbu, naplaćena 31. listopada 2006. u iznosu od 300,00 kuna. Tužitelj naglašava da se o ugovornoj odredbi temeljem koje je tužitelj naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtijeva, a koja se u svakodnevnom govoru naziva i odredba o ulaznoj naknadi, nije pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika (banke) implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Zbog toga smatra da tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Slijedom svega navedenog smatra da predmetna odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega istu smatra nepoštenom i ništetnom. Stoga traži da sud nakon provedenog postupka usvoji tužbeni zahtjev tužitelja te da presudom utvrdi da je predmetna odredba ništetna i da naloži tuženiku da tužitelju vrati iznos od 39,82 eura, što je danas

protuvrijednost naplaćenog iznosa od 300,00 kuna. Uz to traži da sud obveže tuženika da tužitelju nadoknadi troškove ovog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je u bitnom naveo se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti jer iste smatra neosnovanima. Također je naglasio da osporava da tužitelj ima svojstvo potrošača u konkretnom ugovornom odnosu. Istaknuo je prigovor zastare te je naglasio da je bio ovlašten ugovoriti i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva jer takvo ugovaranje, odnosno naplata nije u suprotnosti s pozitivnim propisima koji su bili na snazi u to vrijeme. Predložio je spajanje ovog postupka s postupkom u predmetu P-590/2026 jer se oba postupka vode između istih stranaka te je u naravi u oba postupka riječ o istom pravnom pitanju. Slijedom svega navedenog predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženiku.

3. Tijekom postupka stranke su u cijelosti ostale kod svojih navoda iz tužbe, odnosno odgovora na tužbu. Tuženik je na pripremnom ročištu, koje je održano isti dan kao i glavna rasprava 6. srpnja 2026. izjavio da nije sporno da je tuženik 31. listopada 2006. naplatio spornu naknadu u iznosu od 300,00 kuna od tužitelja.

3.1. Sud je odbio na pripremnom ročištu kao neosnovan tuženikov prijedlog za spajanjem postupaka u ovom predmetu i predmetu koji se vodi pod brojem P-590/2026. Točno je da su u oba predmeta stranke iste, da se nalaze u istim stranačkim ulogama i da je predmet oba postupka isto činjenično pitanje. Međutim, Sud nije našao svrsishodnim spajati navedene postupke jer u oba postupka tuženik osporava tužitelju svojstvo potrošača, s tim da je riječ o dva različita ugovora o kreditima, u ovom postupku riječ je o brzom potrošačkom kreditu, dok je u postupku u predmetu P-590/2026 riječ o stambenom kreditu. U takvim okolnostima Sud je smatrao svrsishodnim raspraviti sporne činjenice odvojeno, a sve kako bi na nedvojben način utvrdio ima li tužitelj svojstvo potrošača u oba ugovorna odnosa. Osim toga cilj odvojenog raspravljanja bio je detaljno ispitati tužitelja na okolnosti mogućnosti pregovaranja o spornim odredbama jer je životno da pristup tuženikovih zaposlenika kod pregovaranja o stambenom i brzom kreditu nije bio isti budući da je općepoznato da su se brzi krediti uvijek odobravali uz fleksibilnije uvjete u odnosu na stambene kredite.

4. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužitelja na okolnosti ima li isti svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu, je li neposredno pregovarao s tuženikom o spornoj odredbi Ugovora te je li od tuženika dobio potpune informacije i obavijesti koje se odnose na spornu odredbu. Na kraju dokaznog postupka izvršen je uvid te je pročitana dokumentaciju sadržanu u spisu i to: izvadak računa po kreditu str. 6-7 spisa, podnesak tuženika upućen punomoćniku tužitelja str. 8 spisa, knjigovodstvena kartica str. 9-10 spisa, potvrda o uplati pristojbe str. 41 spisa.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnom ugovorne odredbe u djelu u kojem je ugovorena naplata naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Predmet spora je i zahtjev za povrat tako naplaćene naknade ukoliko se utvrdi da je ista naplaćena temeljem ništetne ugovorne odredbe.

6. Među strankama nije sporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženikovog pravnog prednika, kao kreditora sklopljen predmetni Ugovor te da je

temeljem istog tuženik tužitelju isplatio kredit u iznosu od 12.000,00 kuna dana 30. rujna 2006. Nije sporno niti da je prethodno tuženik od tužitelja na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva naplatio dana 31. listopada 2006. iznos od 300,00 kuna.

7. Među strankama je sporno je li ništetna odredba Ugovora u djelu u kojem je ugovoreno da tuženik ima pravo naplatiti spornu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Sporno je ima li tužitelj svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu, kao i je li nastupila zastara. Također je sporno ima li tužitelj pravo na povrat iznosa koji je tuženikov pravni prednik naplatio od tužitelja temeljem sporne odredbe.

8. Iz iskaza tužitelja proizlazi da s obzirom na protek vremena više nije u posjedu pisane verzije ugovora već je dostavio na spis po punomoćniku dokumentaciju kojom raspolaže. Predmetni kredit podigao je radi financiranja radova na kući koju je gradio, jer ranije podignuti stambeni kredit nije bio dovoljan da završi sve radove na kući. Cijeli iznos kredita utrošen je za radove na kući. Kuću je koristio isključivo za stanovanje. Nije u njoj obavljao nikakvu djelatnost. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu nisu mu u banci rekli da će biti naplaćena bilo kakva naknada, samim tim nisu mu rekli o kakvim je naknadama riječ, koja je svrha naplate i za kakve se troškove obrade naplaćuje ta naknada. Dobio je na potpis ugovor koji je sročila banka te nije mogao pregovarati o sadržaju pojedinih odredbi. U vrijeme sklapanja ugovora nije bio obrtnik, nositelj OPG-a, a isto tako nije bio niti član nekog trgovačkog društva. Bio je klijent tuženika u to vrijeme te ja imao kod tuženika tekući račun na koji je primao plaću, stoga se je i obratio tuženiku sa zahtjevom za kredit. Zbog proteka vremena ne sjeća se je li više puta išao u banku prilikom podizanja predmetnog kredita, misli da je postupak kod ovog kredita bio brži jer je riječ o manjoj sumi novca, dok je ranije kod stambenog kredita u banku odlazio više puta jer je morao donositi dokumentaciju od svog poslodavca koju su zaposlenici tuženika tražili. Osobni bankar ili službenik tuženika nije mu ništa pojašnjavao vezano za ugovorne odredbe. U to vrijeme, koliko se sjeća, ponuđen mu je predmetni kredit pod uvjetima kako su navedeni te je mogao isti prihvatiti ili odbiti. Naglasio je da je vjerojatno pročitao ugovor o kreditu prije potpisivanja, ali kao laik nije razumio sadržaj pojedinih ugovornih odredbi, sjeća se da je ugovor bio pisan sitnim slovima. Nije pitao bankara da mu pojasni spornu odredbu jer je to bilo takvo vrijeme, sve je pisalo sitnim slovima. Kredit mu je bio potreban pa nije smatrao potrebnim ustrajati na pojašnjavanju. Nije tražio niti od javnog bilježnika objašnjenje pojedinih odredbi. Kod javnog bilježnika je izvršio potpisivanje, javni bilježnik mu nije ništa pojašnjavao. Misli da je osobno platio spornu naknadu, zbog proteka vremena nije mogao sa sigurnošću potvrditi tu činjenicu. U vrijeme podizanja kredita razmišljao je samo o tome da dobije predmetni iznos kredita jer mu je isti bio potreban pa stoga nije niti razmišljao o spornoj odredbi, njezinoj eventualnoj ništetnosti i slično. U medijima je saznao za presude koje su donesene protiv banaka vezano za ništetnost odredbi.

9. Ovako dan iskaz sud u cijelosti smatra istinitim jer je tužitelj iskazivao jasno i okolnosno u skladu sa sjećanjem. Njegov iskaz u cijelosti je životan jer je općepoznato da potrošačke ugovor o kreditu, kako u to vrijeme tako i dan danas, sastavljaju same banke kao kreditori, prema unificiranom obrascu uz upotrebu strogo formalnih, laiku teško razumljivih izraza, u kojem se mijenjaju pretežito samo osobni podaci korisnika kredita, te iznos kredita i rok otplate. U takvim okolnostima, životno je da tužitelj kao laik nije razumio samu svrhu sporne odredbe, njezino značenje za njegove ukupne obveze i da nije imao mogućnost utjecati na sadržaj pojedinih odredbi Ugovora.

Također su životni navodi vezani za sama iznos i namjenu kredita jer iz Izvatka računa po kreditu str. 6-7 spisa, koji je sačinio tuženik proizlazi da je podignut brzi gotovinski kredit u iznosu od 12.000,00 kuna.

10. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, rujan 2006., na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/2003, dalje ZZP/03). Iz čl. 81. st. 1. ZZP/03 proizlazi da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenju uzrokuju značajnu neravnotežnu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2. istog članka propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, s tim da iz st. 4. istog članka proizlazi da je teret dokaza o činjenici da se je o unaprijed sastavljenoj odredbi pojedinačno pregovaralo na trgovcu. Nadalje, iz čl. 87. st. 1. i 2. ZZP/03 proizlazi da je nepoštena ugovorna odredba ništava te da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Iz čl. 3. st.1.toč.1. ZZP/03 proizlazi da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

11. Posljedice ništetnosti proizlaze iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23; dalje ZOO), kojim je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zaključno treba naglasiti da iz čl. 324. st. 1. ZOO-a proizlazi da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, s tim da identično proizlazi i iz čl. 87. st. 2. ZZP/03. Štoviše iz čl. 324. st.2. ZOO-a proizlazi da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

12. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u skladu sa čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje ZPP), a na temelju rezultata cjelokupnog postupka i primjene citiranih odredbi, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

13. Na tuženiku je temeljem citiranog čl. 81. st. 4. ZZP/03 bio teret dokaza da se pojedinačno pregovaralo o spornoj ugovornoj odredbi o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva. Međutim, tuženik u provedenom postupku nije dokazao tu činjenicu, kao niti činjenicu da tužitelj nema svojstvo potrošača. Štoviše tuženik u tom smislu nije niti ponudio odgovarajuće dokaze, npr. saslušanje u svojstvu svjedoka osobnog bankara ili drugog djelatnika tuženika koji je sudjelovao u sklapanju ugovora..., a iz kojih bi dokaza da su izvedeni bilo moguće zaključivati da su tužitelju

pri sklapanju ugovora tuženikovi zaposlenici suštinski protumačili i objasnili značaj i posljedice sporne ugovorne odredbe. Iz iskaza tužitelja saslušanog u dokaznom postupku proizlazi da je isti kredit utrošio za završetak izgradnje kuće, koju je cijelo vrijeme koristio za stanovanje. Nije u to vrijeme bio obrtnik, nositelj OPG-a, nije bio član trgovačkog društva te je primao plaću jer je bio u radnom odnosu kod poslodavca. Dakle, proizlazi da je tužitelj u smislu čl. 3. st.1. toč.1. ZZP/03 s tuženikom kao trgovcem sklopio predmetni Ugovor u svrhe koje nisu namijenjene tužiteljevom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. S druge strane tuženik je u tom ugovornom odnosu djelovao u okviru svoje djelatnosti pa stoga sud izvodi zaključak da je predmetni Ugovor potrošački.

14. Nadalje, tužitelj je izjavio da mu djelatnici tuženika nisu ništa pojašnjavali vezano za same odredbe Ugovora, prava i obveze, naknade koje će se možda naplatiti i slično. U takvim okolnostima treba naglasiti da ne bi bilo dostatno niti da je tužitelju sporna odredba u vrijeme sklapanja ugovora pojašnjena samo formalno i gramatički kroz informativne letke kojima je moguće tuženik prezentirao kredite ili kroz kratke obavijesti djelatnika tuženika, ako tužitelju takve obavijesti nisu bile suštinski razumljive. Tuženik je tužitelju trebao pružiti potpune informacije temeljem kojih je tužitelj suštinski mogao shvatiti značenje odredbe o naplati naknade za obradu kreditnog zahtjeva, njezinoj visini te kako bi na temelju toga nastavno mogao procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogle imati za njegove financijske obveze. Isti je tužitelja kao stranku predmetnog ugovornog potrošačkog odnosa trebao upoznati sa svrhom i namjenom naplate sporne naknade, na jasan način mu pojasniti na kakve se troškove bankarskih usluga ista odnosi te mu jasno predočiti obračun takvih troškova. To je tuženik mogao samo da je tužitelju omogućio aktivno pregovaranje i potpune obavijesti kojim se sporna ugovorna odredba čini suštinski razumljivima, a isti očito to nije omogućio jer je prema izjavi tužitelja istom predao na potpis unaprijed sročeni ugovor koji da je tužitelj odbio potpisati tad moguće ne bi realizirao kredit. Na taj način je tuženik suprotno načelu savjesnosti i poštenja prouzročio značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača zbog čega je odredba o naplati naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja je sadržana u Ugovoru, nepoštena u smislu, u vrijeme sklapanja Ugovora važeće odredbe čl. 81. st. 1. i 2. ZZP/03. Nepoštenost predmetne odredbe temeljem čl. 87. st. 2. ZZP/03 posljedično povlači za sobom ništetnost onog djela te odredbe, koji se odnosi na jednokratnu naplatu naknade za bankarske usluge.

15. Po stavu ovog Suda sama činjenica što je tužitelj kredit otplatio u cijelosti nije zapreka da se isti poziva na ništetnost predmetne ugovorne odredbe. Naime, prema čl. 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se pa se na ništetnost ugovora ili pojedine njegove ugovorne odredbe može pozivati svaka zainteresirana osoba, a tužitelj, kao stranka Ugovora to u svakom slučaju jeste i za navedeno ima pravni interes budući da uz utvrđenje ništetnosti traži i povrat danog u izvršenju predmetne ništetne ugovorne odredbe. Zbog tih razloga je neosnovano tuženikovo prigovaranje zastari. S tim u vezi tuženiku se skreće pozornost da nije u zastari nit zahtjev za isplatu iznosa naplaćenog od tužitelja temeljem ništetne odredbe. To stoga što je građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio Zaključak da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice

utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pa prema navedenom shvaćanju početak tijeka zastare za zahtjev za isplatu nastupit će tek s eventualnom pravomoćnosti ove Presude.

16. Zaključno treba naglasiti da ništetnost djela sporne odredbe sadržane u Ugovoru, koja se odnosi na naplatu naknade za bankarske usluge (troškove obrade kreditnog zahtjeva), zbog razloga iz citiranog čl. 324. ZOO-a te odredbe čl. 87. st. 2. ZZP/03, koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, nije za sobom povukao ništetnost cijelog Ugovora pa je isti u preostalom djelu i dalje na snazi. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci Presude pod točkom I..

17. Među strankama je nesporno da je tuženik od tužitelja naplatio naknadu za obavljanje bankarskih usluga 31. listopada 2006. u iznosu od 300,00 kuna, a što sad prema fiksnom tečaju konverzije od 1 EUR= 7,53450 kuna odgovara iznosu od 39,82 eura. Navedeno proizlazi i iz dokumentacije koja je pročitana u dokaznom postupku, a koju je tužitelj dostavio uz tužbu (str. 8-10 spisa). Stoga je tuženik iznos od 39,82 eura dužan vratiti tužitelju temeljem čl. 323. ZOO-a, kao i po odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a jer je predmetni iznos ujedno dio imovine tužitelja koji je bez valjane osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno odluci druge nadležne vlasti ili zakonu prešao u imovinu tuženika. Kada se vraća ono što je stečeno bez osnove tada se moraju vratiti i plodovi i platiti zatezna kamata i to ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, čl. 1115. ZOO-a. Dakle, kako je tuženik temeljem predmetne ništetne ugovorne odredbe, svojom jednostranom odlukom naplatio više nego što bi mu pripadalo da takve odredbe nije bilo, to tužitelju pripada pravo tražiti povrat više plaćenog sa zateznim kamatama od dana kad je iznos preplaćen, budući je tuženik nepošten stjecatelj koji je znao za nepoštenost predmetne ugovorne odredbe, a koja ujedno predstavlja cijenu kredita, bitan element ugovora o kreditu. Visina zakonske zatezne kamate utvrđena je člankom 29. ZOO-a, a tijek zakonskih zateznih kamata određen je od prvog sljedećeg dana od dana naplate, odnosno od 1. studenog 2006.. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u točki II. izreke Presude.

18. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na čl. 154. st 1. ZPP-a, s tim da su troškovi odmjereni sukladno Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika, "Narodne novine" broj: 138/23, dalje Tarifa prema vrijednosti predmeta spora koja je u tužbi naznačena u iznosu od 39,82 EUR eura.

Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to kako slijedi:

- iznos od 50,00 eura za sastav tužbe (Tbr. 7. točka 1. Tarife),
- iznos od 50,00 eura za sastav obrazloženog podneska od 9. lipnja 2026. (Tbr. 8. točka 3. Tarife), jer se tužitelj u tom podnesku očitovao o tuženikovom odgovoru na tužbu ,
- iznos od 50,00 eura za zastupanje na pripremnom ročištu/glavnoj raspravi održanoj 6. srpnja 2026.(Tbr. 9. točka 1. Tarife),
- iznos od 25,00 eura za zastupanje na ročištu za objavu presude (Tbr, 9. točka 3. Tarife)

Prema tome tužitelju su ukupno za radnje punomoćnika temeljem Tarife priznati troškovi u iznosu od 175,00 eura na koje je pridodan PDV po stopi od 25%, a što

ukupno iznosi 218,75 eura. Pored troškova punomoćnika tužitelju su priznati i stvarni troškovi sudskih pristojbi za tužbu u iznosu od 6,64 eura i na presudu u iznosu od 13,27 eura, jer se u konkretnom slučaju ne radi o sporu koji je pokrenut na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa pa samim tim tužitelj nije oslobođen plaćanja sudskih pristojbi. Prema tome tužitelju su priznati troškovi u ukupnom iznosu od 238,66 eura. Svi naprijed navedeni troškovi bili su prema ocjeni ovog Suda tužitelju potrebni za konačni uspjeh u ovom sporu pa su mu isti i dosuđeni.

19. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

Valpovo, 23. srpnja 2026.

Sudac
Goran Jokić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu, koja se podnosi putem ovog suda, u roku 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena bez obzira što na isto nije pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ako nije bila uredno obaviještena.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088b-1ce43**

Kontrolni broj: **02d71-c96a0-563a8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.